

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobkyně: **M. V.**
zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Ledčická 649/15, Praha, PSČ 184 00

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. dubna 2017, č. j. OD 314/17-2/67.1/17092/St,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov ze dne 25. 1. 2017, č. j. OD/17/2977/AZD, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil jí pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky nezajistila, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, dne 28. 7. 2016, ve 12:36 hod., na pozemní komunikaci v obci Malá Skála, silnice I/10, v úseku 50°38'13,2365"N, 15°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS směr Železný Brod, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla naměřena rychlost jízdy 61 km/h (v naměřené rychlosti byla zohledněna tolerance měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h), čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.
3. O žalobě rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 14. 10. 2019, č. j. 31 A 13/2017-71, jenž byl na základě žalobkyní podané kasační stížnosti zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 424/2019-29. Nejvyšší správní soud poukázal na nutnost vypořádání žalobní námitky týkající se § 79a zákona o silničním provozu. Soud proto v dalším řízení opětovně danou námitku přezkoumal.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně napadla shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnula do pěti bodů, pojmenovaných: Obec, Měření rychlosti, Protiústavnost, Vady výroku, Nezbytné kroky. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. odůvodnění. Žalobkyně navrhla zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný se ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a znovu shrnul všechny skutkové okolnosti i následné právní hodnocení.
6. Žalovaný uvedl, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuplatňovala argumenty obsažené v žalobě, a proto se s nimi žalovaný v rozhodnutí nemohl vypořádat. Ze záznamu o měření vyplývá jednoznačný závěr, že měření proběhlo v obci a žalovaný považuje zajištěnou spisovou dokumentaci za dostatečnou k přijetí závěru, že jednání žalobkyně vykazuje znaky přestupku, a to v souladu s rozsudkem NSS ze dne 28. 11. 2016, č.j. 8 As 156/2016-35. K namítané protiústavnosti odkázal žalovaný na závěry rozsudku NSS ze dne 16. 6. 2016, č.j. 6 As 73/2016-40. Žalovaný nepřijal argument o vadě výroku, neboť v něm uvedl vše podstatné. Závěrem svého vyjádření žalovaný vyjádřil přesvědčení, že učinil potřebné kroky ke zjištění totožnosti přestupce.
7. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Ústní jednání

8. Krajský soud po zrušení předchozího rozsudku Nejvyšším správním soudem ve věci konal ústní jednání dne 6. 1. 2021. Zástupce žalobkyně na jednání zpochybnil určení místa měření policií, když dle něj npor. Mgr. P., který souhlas s měřením podepsal, neměl oprávnění vystupovat za Krajské ředitelství policie Libereckého kraje. Žalovaná k tomu uvedla, že tyto námitky nebyly uváděny v průběhu správního řízení, proto se k nim nemohla vyjadřovat dříve.
9. Další ústní jednání konal krajský soud dne 26. 5. 2021; z něho se zástupce žalobkyně omluvil. V omluvě konstatoval, že trvá na námitce z původního jednání, že veřejnoprávní smlouva byla podepsána neoprávněnými osobami a není prokázáno, že tyto byly řádně pověřeny k podpisu smlouvy.
10. Krajský soud k důkazu doplnil veřejnoprávní smlouvu uzavřenou mezi městem Turnov a obcí Malá Skála ze dne 1. 8. 2007, s dodatkem ze dne 11. 7. 2012, podepsanou starosty obou celků, týkající se měření rychlosti v obci Malá Skála. Dále bylo do spisu doplněno rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 28. 8. 2007, jímž úřad vyslovil s uzavřením veřejnoprávní smlouvy souhlas. Z rozhodnutí č.j. KRPL-8949/ČJ-2015-180406-13 ze dne 26. 1. 2015 soud dále zjistil, že Krajské ředitelství policie Libereckého kraje určilo místo pro měření rychlosti stacionárním radarem: silnice I/10 – v celém průtahu obcí Malá Skála v obou směrech; toto podepsal npor. Mgr. P., vedoucí odboru.
11. K návrhu žalobce si krajský soud vyžádal Organizační řád Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 29. 12. 2015, dle jehož čl. 12 jsou vedoucími policisty třetí řídící úrovně vedoucí oddělení, vedoucí dopravních inspektorátů a jejich zástupci. Dle čl. 3 je dopravní inspektorát územního odboru Jablonec nad Nisou nedílnou součástí Krajského ředitelství. Územní odbor je dále vymezen v čl. 28, dle jehož třetího odstavce provádí též působnost v oblasti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.
12. Žalovaný k důkazu doložil Smlouvu o nájmu zařízení s pronajímatelem AŽD Praha s.r.o. ze dne 1. 2. 2013, osvědčující nájem zařízení pro měření rychlosti, výslovně pro místo Malá Skála I/10, za ujednané nájemné pro jednotlivé radary (tj. nezávislé na výši pokut), včetně certifikátů týkajících se měřidel rychlosti. Dále doložil tisk internetových stránek, z nichž bylo možné dovodit, kde byly umístěny rychloměry (včetně obce Malá Skála).

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) Po opakovaném projednání a přezkoumání věci dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž při tom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie města Turnov oznámení ze dne 5. 8. 2016, o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 28. 7. 2016 ve 12:36 hod. na pozemní komunikaci obcí Malá Skála, silnice I/10, v úseku 50°38'13,2365"N, 15°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS směr Železný Brod, při řízení vozidla registrační značky, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu silniční rychloměr MUR-07, výrobní

- číslo MUR007/2013, naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 61 km/h, čímž řidič vozidla porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
15. Správní spis obsahoval záznam o měření ze dne 28. 7. 2016 v 12:36 hod., registrační značky vozidla silničním rychloměrem MUR-07, z něhož vyplývá překročení nejvyšší povolené rychlosti o 11 km/hod. Součástí je i ověřovací list č. 8012-OL-70227-16 ze dne 25. 7. 2016. Platnost ověření rychloměru končí dle listu dne 24. 7. 2017.
16. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán žalobkyni, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Tato jí byla doručena dne 16. 8. 2016. Žalobkyně na výzvu uvedla, že vozidlo řídil pan W. H., trvale bytem, adresa pro doručování.
17. Správní orgán I. stupně dne 24. 8. 2016 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán následně zaslal výzvu k podání vysvětlení i na adresu pro doručování označeného řidiče; zásilka byla doručovatelem vložena do schránky dne 6. 9. 2016. Ve správním spisu je dále založeno podání, kde W. H. sděluje, že si nepřeje dále se vyjadřovat k přestupku. Zásilka, v níž správní orgán doručoval označenému řidiči předvolání k podání vysvětlení, se vrátila zpět, ačkoli byla doručována na adresu pro doručování. Výzva k podání vysvětlení byla opětovně doručena žalobkyni, která k ní uvedla, že označený řidič je jejím životním partnerem a proti němu nemůže vypovídat. Správní orgán I. stupně zaslal opětovně výzvu k podání vysvětlení, žalobkyni byla doručena, označenému řidiči doručena nebyla. Žalobkyně byla současně vyzvána, aby předložila kopii řidičského průkazu W. H.. K tomu žalobkyně sdělila, že jí pan H. odmítl svůj řidičský průkaz půjčit.
18. Poté byl vložen do správního spisu přípis Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 11. 2016. V něm bylo uvedeno, že W. H., jako cizinec neměl povolen žádný druh pobytu dle zákona o pobytu cizinců na území ČR. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, usnesením ze dne 25. 11. 2016 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
19. Správní orgán I. stupně následně vydal příkaz dle § 150 správního řádu, jímž ukládal žalobkyni uhradit pokutu ve výši 1 500 Kč a náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti příkazu podal zmocněnec žalobkyně – společnost Odvoz vozu s.r.o. – odpor. Ve věci se dne 9. 1. 2017 konalo ústní jednání, o jehož konání byl zmocněnec žalobkyně vyrozuměn do datové schránky dne 16. 12. 2016. Ústního jednání se však žalobkyně ani její zmocněnec neúčastnili.
20. Dne 25. 1. 2017 [na písemném vyhotovení rozhodnutí je zřejmá chyba v psaní a rok 2016] vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž rozhodl o spáchání správního deliktu žalobkyně a uložil jí pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

21. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 15. 2. 2017 odvolání, jímž napadla rozhodnutí „v plném rozsahu“. Podané odvolání nedoplnila žalobkyně ani po výzvě k odstranění nedostatků podání. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím dne 3. 4. 2017 tak, že jej zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
22. Jak krajský soud výše shrnul, v této věci již bylo jednou rozhodováno, věci se následně zabýval též Nejvyšší správní soud. Ten v kasačním rozhodnutí aproboval vypořádání všech námitek žalobce vyjma námitky zpochybňující zjištění skutkového stavu týkající se § 79a zákona o silničním provozu. Krajský soud proto níže ponechává vypořádání námitek ze svého původního rozhodnutí a dále doplňuje posouzení skutkového stavu dle nově provedených důkazů.
23. Dále k jednotlivým žalobním bodům:
- OBEC
24. Žalobkyně předně namítala, že správní orgán vycházel z předpokladu, že v celém úseku měření platil rychlostní limit 50 km/hod. Nijak se však nezabýval tím, zda úsek splňoval zákonné znaky obce, tj. označení příslušnými dopravními značkami „Začátek obce“ a „Konec obce“, a rovněž zastavěnost území. V tomto žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Z předložené obrazové přílohy žalobkyně dovodila, že minimálně v úseku 149 m měření neplatil limit 50 km/hod., neboť se zjevně nejedná o zastavěné území, tedy ani o obec.
25. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici I/10 v obci Malá Skála mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 25. 7. 2016. S těmito listinami se měla žalobkyně možnost seznámit a připomínkovat, avšak svého práva nevyužila. Krajský soud má po provedeném řízení ze shora citovaných důkazů, ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu.
26. Dále k námitce krajský soud uvádí, že jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele je přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují. Pro naplnění skutkové podstaty žalobkyni vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace stavebního zákona není v tuto chvíli na místě, neboť touto problematikou se správní orgán zabývá již v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obce. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz obrazovou přílohou obce Malá Skála. Ani tato námitka žalobkyně tedy není důvodná.
27. Žalobkyně vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci obce Malá Skála, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Uvedené

tvrzení se nezakládá na pravdě, neboť jak uzavřel krajský soud výše, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Požadavky na správné vymezení místa spáchání správního deliktu správním orgánem byly naplněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, čj. 8 As 172/2016-36). Námitky žalobkyně proto nejsou důvodné.

MĚŘENÍ RYCHLOSTI

28. Žalobkyně v další námitce uvedla, že správní orgán neodůvodnil svůj závěr o tom, že měření rychlosti bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Žalovaný neprovedl dostatečné dokazování, ze kterého by vyplývaly parametry rychloměru. Pokud by použitý rychloměr skutečně byl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, nepochybně by se jednalo o stálý automatický technický systém dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Žalobkyně rovněž namítla, že správní orgán odečetl od naměřené rychlosti 3 km/h, tento postup však neodůvodnil. Uvedený postup je nepřezkoumatelný, neboť z rozhodnutí není zřejmé, na základě jakého podkladu správní orgán tuto hodnotu od naměřené rychlosti odečetl a proč.
29. Krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí výslovně uvedl (viz strana 3 rozhodnutí), že „Porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy – silničního rychloměru Měřič úsekové rychlosti MUR-07, v. č. MUR004/2013, výrobce AŽD Praha, s. r. o.“. K uvedenému je ve správním spise založen Ověřovací list č. 8012-OL-70227-16, z něhož vyplývá, že uvedený rychloměr byl ověřen Českým metrologickým institutem s dobou platnosti ověření od 25. 7. 2016 do 24. 7. 2017.
30. Pokud se jedná o pojem „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje.
31. Krajský soud neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitěho právního pojmu ze strany správních orgánů používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy ze dne 29. 5. 2013, č.j. 102/2013-160-OST/4 (dále také jen „Stanovisko“) uvádí: „Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřícího zařízení do činnosti vyhodnocuje toto měřící zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik

zjistitelná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“ Krajský soud se s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují.

32. Dle názoru krajského soudu lze již jen na základě těchto důkazů dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr MUR-07 fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy. Závěrem soud připomíná, že povahou téhož rychloměru (výrobní číslo MUR007/2013) se zabýval krajský soud již v rozsudku č. j. 32 A 5/2017-70 ze dne 14. března 2019.
33. Krajský soud tak uzavírá, že záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem MUR-07, výrobní číslo MUR007/2013, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární značka vozidla a registrační značka. Jedná se tak o jedinečný, nezaměnitelný a neopakovatelný důkaz, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu daného měřidla. Správní orgány vycházely při svém rozhodování ze záznamu o měření, ke kterému je doložena fotodokumentace, která rovněž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možné je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu dané věci.
34. Krajský soud za důvodnou neshledal ani žalobní námitku, že správní orgán bez jakéhokoli odůvodnění v rozhodnutí (tj. na základě jakého podkladu) odečetl od naměřené rychlosti 3 km/h. Zohlednění uvedené odchylky vyplývá z vysvětlivky na záznamu měření následovně: do 100 km/h: ± 3 km/h a nad 100 km/h: $\pm 3\%$ měřené rychlosti. V daném případě byla žalobci naměřena rychlost do 100 km/h, odečtení tolerance 3 km/h tedy bylo v souladu s návodem uvedeného měřiče.

DALŠÍ PODMÍNKY MĚŘENÍ

35. Žalobkyně dále namítala, že nebylo řešeno, zda byly naplněny podmínky měření dle § 79a zákona o silničním provozu, tj. zda měření rychlosti bylo obecní policií prováděno na úsecích k tomu určených, v součinnosti s Policií ČR a zda proběhlo na základě veřejnoprávní smlouvy. Dále žalobkyně namítala, že vlastníkem rychloměru je soukromá společnost a nebylo prokázáno, zda vlastník nebyl odměňován příjmem z pokut. Žalobkyně rovněž namítala, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by obecní policie vhodným způsobem uveřejnila informace o zřízení předmětného stálého automatického technického systému (automatu) dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.
36. Dle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu je Policie ČR a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zde lze odkázat na bod 17 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci žalobkyně. Jelikož se jedná o podmínky provádění měření obecní policií vyplývající přímo ze zákona, není správní orgán povinen provádět dokazování, že skutečně bylo realizováno měření obecní policií v místě určeném Policií České republiky. Až v okamžiku, když by žalobkyně relevantně namítala, že uvedený úsek nebyl policií ČR určen k měření rychlostí obecní policií, a vznikly by tak o tom důvodné pochybnosti, musel by se správní orgán s takovou skutečností, která by byla v rozporu se zákonnou povinností městské policie, zabývat a vypořádat.

37. Lze konstatovat, že ze shromážděných důkazů (zejména vyjádření Policie ČR, územního odboru Jablonec nad Nisou, dopravního inspektorátu, ze dne 26. 1. 2015, veřejnoprávní smlouva mezi obcí mezi obcí Malá Skála a městem Turnov dne 27. 10. 2014 vč. dodatku), zcela jasně vyplývá, že shora uvedené obavy žalobkyně nejsou důvodné. Z obsahu zmíněného vyjádření Policie ČR je zřejmé, že k žádosti o určení úseku měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu udělila souhlas dle § 79a zákona o silničním provozu s instalováním stacionárních úsekových měřičů rychlosti v předmětném úseku, tj. na silnici č. I/10 v celém průtahu obcí Malá Skála (v obou jízdních směrech), a to až do 1. 2. 2018. Dne 27. 10. 2014 pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi obcí Malá Skála a městem Turnov, na jejímž základě jsou orgány města Turnov oprávněny vykonávat ve správním obvodu obce Malá Skála přenesenou působnost na úseku agendy přestupků. Uvedené důkazy tak důvodnost uvedených žalobních námitek zcela vyvracejí. Organizační řád krajského ředitelství pak vyvrátil rovněž pochybnost žalobkyně o absenci podpisového oprávnění vedoucího daného odboru na rozhodnutí o určení míst měření.
38. Žalobkyně vznesla pochybnosti i o tom, zda vlastník rychloměru (soukromá společnost) neparticipuje na měření rychlosti způsobem, který je v rozporu s § 79a silničního zákona; namítala, že se správní orgán měl soustředit na systém odměňování za propůjčení rychloměru. Krajský soud provedl při jednání důkaz smlouvou o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013, uzavřenou mezi společnostmi AŽD Praha, s. r. o., jako pronajímatelem a městem Turnov jako nájemcem, včetně Certifikátu o schválení typu měřidla MUR-07. Z obsahu uvedené smlouvy je zřejmé, že domněnka žalobce (navíc ničím nepodložená), že by na měření rychlosti v dané obci fakticky participoval soukromý vlastník rychloměru, je lichá. Krajský soud nepovažuje za nutné citovat celé znění této smlouvy, konkrétně poukazuje zejména na její článek V. nazvaný Předmět smlouvy, z něhož je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do získávání důkazů a že celý proces jejich shromažďování je zcela pod kontrolou městské policie (viz zejména bod 7 tohoto článku). Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru nemá možnost měření rychlosti ani výstupů z něho ovlivňovat, ani do chodu měřícího zařízení zasahovat. Soukromoprávní subjekt tedy správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon předmětné činnosti, tj. měřící zařízení a software. Odměna za pronájem zařízení pro měření rychlosti je stanovena pevnou částkou, jak vyplývá z přílohy č. 3 citované smlouvy (nijak tedy nezávisí na objemu udělených pokut apod.).
39. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) platí, že jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit. Zákon přitom nestanoví přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Bezpochyby lze považovat za dostatečné (a vhodné) uveřejnění této informace např. na internetových stránkách. Krajský soud v tomto odkazuje na webové stránky města Turnov (www.turnov.cz), záložku „Městský úřad“, která obsahuje odkaz na „Radary“. Po otevření tohoto odkazu se zobrazí informace o tom, kde jsou v Turnově a okolí umístěny stacionární silniční rychloměry (tj. včetně předmětného rychloměru v obci Malá Skála). Lze tedy konstatovat, že obecní policie dostala povinnosti stanovené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a uveřejnila vhodným způsobem informaci o provádění stacionárního měření v obci Malá Skála.

40. Pokud jde o veřejnoprávní smlouvu, tuto podepsali oba starostové smluvních obcí; krajský soud nenabyl pochybnosti o její neplatnosti. Zástupce žalobkyně navíc tuto platnost nezpochybnil ani v řízení před správními orgány, dokonce ani při jednání soudu, ale pouze v omluvě z ústního jednání. Ani tam neuvedl, v čem konkrétně spatřuje nedostatek oprávnění starostů k podpisu veřejnoprávní smlouvy. Na prvním ústním jednání naopak zástupce žalobce zpochybňoval oprávnění k podpisu zcela jiné osoby (kdy však ani u této blíže nepopsal, proč si myslí, že k podpisu nebyla oprávněna); toto oprávnění soud nicméně přezkoumal pomocí Organizačního řádu, jak je výše uvedeno, a i tuto námitku žalobci vyvrátil. Nebylo proto nutné provádět další dokazování.

41. Žalobkyní vznesené námitky v tomto směru proto nejsou důvodné.

PROTIÚSTAVNOST

42. Důvodná není ani žalobní námitka, podle níž § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle nějž *„provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“* již projednal Ústavní soud. Dospěl přitom k závěru, že tato odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu s ústavním pořádkem (viz náleze ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

43. Současně lze zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje. Ústavní soud návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

VADY VÝROKU

44. Absence odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu - ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši. Správní orgán I. stupně na str. 11 svého rozhodnutí podrobně popsal, jakými kritérii se při určení výměry pokuty řídil. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že v prvostupňovém rozhodnutí neshledal žádnou nesprávnost ani nezákonnost. Stejně tak i krajský soud shledal kritéria správního orgánu I. stupně v naprostém souladu s ustanovením § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Krajský soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, že správní orgán vyměřil pokutu s ohledem na zákonná kritéria uvedená v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu a dostal tak své povinnosti. Námitka absence odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu není důvodná.

NEZBYTNÉ KROKY

45. V tomto žalobním bodě žalobce namítl, že správní orgán neprovedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán opřel své úvahy o účelovém sdělení žalobkyně, že vozidlo řídil někdo jiný, o skutečnosti známé z úřední činnosti, se kterými žalobkyni neseznámil. Pokud by byla žalobkyni dána možnost se k těmto skutečnostem

vyjádřit (tj. k tomu, že zmocněnec žalobkyně vystupuje jako zmocněnec ve více řízeních a označuje jako řidiče zpravidla osoby cizí státní příslušnosti), uvedla by, že je to způsobeno tím, že zmocněnec provozuje tzv. drink and drive, tedy z povahy zmocněnce vyplývá, že jeho zaměstnanci budou řídit velké množství vozidel s rozdílnými provozovateli.

46. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecni úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu).
47. Krajský soud je přesvědčen, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil. Dané ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45).
48. Správní orgán v nyní posuzované věci učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Poté, co správní orgán zaslal žalobkyni, coby provozovateli vozidla, výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, žalobkyně správnímu orgánu sdělila, že vozidlo v předmětný čas řídil pan H., kterého označila za svého přítele. Přestože jedna z výzev byla (nesprávně) vhozená do schránky, adresát na ni reagoval, další výzvy však na doručovací adrese ani na adrese trvalého pobytu nepřevzal. V jediném přípise tak označený řidič sdělil, že se přestupku dopustil, avšak nepřeje si se k němu dále vyjadřovat. Správní orgán I. stupně opakovaně předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Žádnou z dalších zásilek si však p. H. nepřevzal, a to ani na adrese pro doručování, ani na adrese trvalého pobytu. Správní orgán poté požádal Ředitelství služby cizinecké policie, o prošetření výše cit. osoby, orgán policie sdělil, že tato nepobývala na území ČR ani jako cizinec, ani o pobyt nežádala. Správní orgán na základě uvedených skutečností věc odložil na základě § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.
49. Krajský soud učinil závěr, že pokud s ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti správní orgán s odůvodněním, že do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o daném přestupku v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil, postupoval zcela v intencích platné právní úpravy. Pokud pak žalobkyně vytýká správním orgánům, že jí měly umožnit seznámit se s podklady pro rozhodnutí, které jim byly známy z úřední činnosti, činí tak zcela bezdůvodně. Jak je již z popisné části tohoto rozsudku zřejmé, správní orgán I. stupně umožnil žalobkyni seznámit se s podklady pro

rozhodnutí. Žalobkyně však této možnosti nevyužila. Nemůže tedy dnes důsledky této skutečnosti vytýkat správním orgánům.

50. Nad to soud uvádí, že sama žalobkyně označila řidiče jako svého přítele, tedy není přiléhavé zdůvodnění v žalobě, že by argumentovala tím, že jde o zaměstnance jejího zmocněnce. Tuto příležitost ostatně měla, aniž by se seznámila s úvahami správních orgánů. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k tíži provozovatele vozidla. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě údajů provozovatele rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016 – 35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016 – 17).
51. Jak plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Lze citovat z přiléhavého recentního rozsudku Nejvyššího správního soudu, který uzavřel, že: *„Mají-li správní orgány reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Pokud ovšem provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, která je nekontaktní, osobu žijící v zahraničí, osobu, které se nedaří doručovat, případně tato osoba odepře podat vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení věci či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 158/2018 – 40 ze dne 14. června 2019).
52. Krajský soud uzavírá, že záznamy pořízené rychloměry dokumentují dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrný typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením. Všechny listiny ve správním spisu, doplněné dále listinami v řízení před soudem, jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud má za to, že je zjištěn skutkový stav dostatečně a nevzbuzuje žádné důvodné pochybnosti. Žádné z uvedených námitek žalobkyně tedy přisvědčit nemohl.

VI. Závěr a náklady řízení

53. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
54. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. května 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu